

διασκελίζων τὴν ζωὴν μὲ ἀντοχὴν ἀρχαίου ἀθλητοῦ, μόλις ἦδη ἐπὶ τῶν γονάτων του κρατεῖται, μόλις νὰ συγκεντρώσῃ δύναται τὰς ἀναμνήσεις του. Κ' ἐν ἡμέρᾳ καθ' ἣν τοῦ γήρατος ἡ νάρκη ἡ ζωϊκὴ ἀπαλύνει τῆς μνήμης τὸν τροχόν, καθ' ἣν ὀλόκληρον τὸ παρελθὸν παρέρχεται πρὸ αὐτοῦ ὅτε μὲν ζωηρόν, ὅτε δ' ἀκμαῖον, ὅτε δ' ἀτονοῦν, ἐν ἡμέρᾳ τοιαύτῃ ἀορίστῳ, ἀνακτῶν ἐπὶ στιγμὴν τὸ ἀποιχόμενον φλέγος τῆς καρδίας του, σύρεται μέχρις ἐκείνης ἦν μὲ τόσα φιλήματά ποτε ἐπλήρου, καὶ ἐξησθενηκῶς, ξεμωραμένος, τρέμων, ὡς ἂν νὰ ἦναψε νέα τις φλόξ εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ σβεσθεῖσαν τῆς ψυχῆς του κάμινον, ἀγωνίζεται νὰ προσεγγίσῃ τὰ χεῖλη του, χεῖλη γέροντος, εἰς τὰς ἀπορρύτιδωθεις παρειὰς ἐκείνης, γραιῆς ἦδη. Ἀλλὰ τὸ φίλημα ἀφίπταται εἰς τοῦ πνεύματος τὸν λογισμὸν εὐθύς, εἰς τὴν ἀναδρομὴν τῆς σκέψεως παρευθὺς ἀφίπταται τὸ φίλημα ... Κ' ἐκείνη μένει ἐτι μὲ τὸ μωρὸν μειδιάματά της, καὶ ἐκεῖνος μὲ τοῦ φιλήματος τὸν θάνατον ἔς τὸ χεῖλος. Καὶ θὰ πλησιάσωσιν ἀκόμη πρὸς ἄλληλα τὰ χεῖλη των πολλὰκις, καὶ θὰ προσεγγίσωσιν ἀκόμη ἀλλήλους ἔρωτύλως, ἀλλὰ τὰ σώματά των θὰ ἦναι εἰς σφρῖγος πλέον χαλαρά, ἀλλ' αἱ καρδίαι των δυσκίνητοι πλέον εἰς παλμούς, μέχρις οὐ γίνωσι δυσκίνητοι καὶ εἰς ζωὴν

Δ. ΑΝΑ ΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΟΔΟΞΙΑΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Μὴ προσέχης, ψυχὴ μου, διόλου
 Ὡς τὰς ψευδεῖς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου.
 Ὡς τὸ κύμα περοῦν ἀπ' ἐμπρός μου
 Ποῦ διώκουν πνοαὶ τοῦ Αἰόλου.

Μ' ἄνθ' ἢ φύλλα ψευδοῦς μεγαλείου
 Μὴ ποτέ σου τὸ μέτωπον ῥάνης
 Τὰ σκορπίζει ὡς ἄνθη τῆς πλάνης
 Διὰ τρόπου ἢ τύχῃ ὁμοίου.

Ἄνουפוῦται, συνήθως ὁ κόλαξ,
 Καὶ Θεοὺς ἀπατῶν καὶ ἀγγέλους,
 Ἀλλὰ πίπτει αἰσχροῦς ἐπὶ τέλους,
 Ὡς ἀλάστωρ τοῦ τάφου βρυκόλαξ.

Κλίνουν δοῦλον αὐχένα συνήθως
 Πρὸ ἀπείρων τῆς γῆς βασιλέων
 Οἱ θηρεύοντες τίτλον ὠραῖον,
 Πλὴν καγχάζει κατόπιν τὸ πλῆθος.

Κι' ὅταν φαῦλον κ' αἰσχρὸν μετὰ ταῦτα
 Τῆς ζωῆς των ἐπέλθῃ τὸ θέρος,
 Ἄναπνέει ἡ γῆ ἐλευθέρως,
 Ἀπὸ ἄχθῃ σωθεῖσα τοιαῦτα.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Γ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ